

Η ΕΑΚΠ παρά τις όποιες επιφυλάξεις, διαφορετικές προσεγγίσεις, φιλοξενεί την επιστολή του συναδέλφου Αξιωματικού.

Θεωρούμε ότι η γνώμη του κάθε συναδέλφου σχετικά με την ανάλυση – κριτική πλευρών που έχουν σχέση με την ποιοτική αναβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών πυρασφάλειας από το Πυροσβεστικό Σώμα, πρωτίστως για την προστασία της ζωής των εργαζόμενων στους χώρους εργασίας αλλά και των περιουσιών τους, έχει για την παράταξή μας ιδιαίτερη σημασία.

Στο κείμενο του συναδέλφου με την επαγγελματική επάρκεια και πείρα που έχει για τα ζητήματα της πυρασφάλειας, έχουμε να επισημάνουμε τα παρακάτω:

1. Το περιεχόμενο της παρεχόμενης πυρασφάλειας δεν μπορούμε να το δούμε ξεκομμένο από την εξέλιξη των κοινωνικών πολιτικών σε διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής. Από τη στιγμή λοιπόν που η εκπαίδευση, υγεία, ψυχαγωγία, πρόνοια αποτελούν πεδία ανάπτυξης επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και για τον εργαζόμενο αποτελούν κόστος είναι «φυσικό» και η πολιτική γύρω από την πυρασφάλεια να αποτελεί πεδίο δόξης λαμπρό για τους επιχειρηματίες και την κερδοφορία τους.
2. Η παράταξη μας έχει τονίσει και κατά το παρελθόν, και η ζωή το αποδεικνύει, ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του (Δημόσια διοίκηση, Οργανισμοί Τοπικής Διοίκησης, Ένοπλες Δυνάμεις, Αστυνομία, Λιμενικό, Πυροσβεστική κ.α.) δεν είναι ουδέτεροι, δεν έχουν παλλαϊκό χαρακτήρα. Αυτοί που έχουν την οικονομική εξουσία και ελέγχουν στρατηγικούς τομείς της οικονομίας (ενέργεια, μεταφορές, επικοινωνίες, διατροφή, λιανικό εμπόριο) μέσω των πολιτικών εκπροσώπων τους, σήμερα με την τρικομματική κυβέρνηση Ν.Δ, ΠΑ.ΣΟ.Κ, ΔΗΜ.ΑΡ, υλοποιούν πολιτικές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των πλουτοκρατών. Το κράτος λοιπόν δεν είναι ουδέτερο έχει περιεχόμενο και αυτό είναι ταξικό. Έχει ξεκάθαρο προσανατολισμό και δεν μπορεί να «πατάει σε δύο βάρκες». Αντίπαλός του είναι ο εργαζόμενος, η ζωή άλλωστε το αποδεικνύει καθημερινά.
3. Αγαπητέ συνάδελφε. Διαφωνούμε ριζικά με τον επίλογό σου. Όχι ότι αυτό δεν συμβαίνει, όχι ότι δεν υπάρχουν πραγματικά περιστατικά αυτοχειρίας από απόγνωση. Για μας, όμως, και αυτά που θίγεις αλλά και τόσα άλλα που καθημερινά βιώνουμε μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, αποτελούν το καθένα ξεχωριστά και όλα μαζί τη σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι, όχι όμως για αυτοχειρίες, αλλά για διοχέτευση της οργής, της αγανάκτησης, του μίσους, στο συλλογικό αγώνα. Ένα αγώνα τέτοιο, όμως, που να έχει περιεχόμενο και προσανατολισμό την ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων με παράλληλη αποδέσμευση από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο λαός νοικοκύρης στην περιουσία και στις υποδομές που με την εργασία του όλα τα χρόνια έχει οικοδομήσει. Γνωρίζουμε ότι είναι δύσκολος αγώνας. Είναι όμως ο μοναδικός που οδηγεί σε ζωή με δικαιώματα και κοινωνικές παροχές για μας τους ίδιους αλλά και για τα παιδιά μας.